

Solters ab barretina y espadenyas, emblema de sa patria nativa, que com florit camp de roses, saltan y brincan cofois y contents perquè a mes de ballar ab sa estimadeta, s'estalvian la *pela*.

Y per ultim, lo que abunda mes, la flor y nata de las nenas Figuerencas.

Que com gentils papellonas
d'aletas d'or,
fan batrer moltes estonas
d'un jove el cor

bonicas com totas las ilusions primeras, francas com totas las empurdanesas y balladoras tant o mes que una baldufa en mans d'un bailet de deu anys.

Ja ho saps *pues*: espero que no hi faltarás y procura divertirte molt, puig en eix ball de casats, els del gremi, quedan dispensats de las faltas comesas, y just es que una vegada a l'any puguin deixar de menjar *escudella rescalfada*.

¡¡Bruuuuum!!!...

—Apa aixequis que ja son las nou y fa un dia molt *maco*.

—¿Que dius?... ¿Ahont soch?... ¿No sents fortor de sofre?... ¿Vols dir Pepeta qu'estich despert?...

—Be ho sembla, home. Tingui llegeixi en BANYETA qu'en Cabra ha portat, que diu que 's molt *salau*. Els casats crech que 's lluheixen.

—Are ho comprench tot.—¡Ay Pepeta! He tingut un somni fatal.

Pel ball d'els casats.

Carta oberta.

Estimat BANYETA: Espero la teva benevolencia 'm permeterás audiència per un rato. Considero que siguén avuy ta diada, y que no hu prenguis á mal, te exposi del Carnaval passat, ma calaverada. Per desgracia soch casat, com ja sabs, ab una dona, y véurem lliure una estona era tot mont plan pensat. Segur ja de que adormit del tot la dona 'm creuria, vaig cometre la osadia d'*escabullirme* del llit. Y á las palpentas, callant hasta la respiració vaig surtir cap al saló assentantme en un diván. Ma primera providencia al fugir de sobre 'l llit, fou posarme lo vestit

en aras de la decencia, puig ma premura fou tal quan al cau vaig amagarme, que ni menos vaig cuidarme de si anava... al natural. Ja vestit, vaig mirar l'hora á la llum d'un tros de ciri... y... ¡qué llarch fou mon martiri! ¡Eran las onze á la vora! Després, caminant ab compte, vareig anarme orientan y com lo pis no era gran vaig trobá la porta prompte... Lo meu intent era marxá, pendre la clau de la escala y un cop fora del pis ¡ala! cap' al Cassino á ballá! Mes, aquet plan d'evassió quedá del tot defraudat, al no veure en cap furat las claus de la habitació. ¡Quín xascó, redeul!... Per poch no 'm fereixo ab l'enrabiada:

La porta estava tancada sens véures las claus en lloch. ¡Quín problema y quín fracás! Per sort, al rumiá una estona vaig pensar que la minyona 'm trauria del mal pas. Pero, ¿y si aquesta xicota qu'ara deu está adormida al sentirte, xiscla ó crida y s'exalta y alborota? No hi ha més. Tan ets perdut si 't quedas fins ser de dia com si ara se 't descubria... Després de tot, sent astut, fingint qu'ets el noy y que vols las claus per un cas urgent, potsé 'n surtis felisment... ¡Mal per mal, siguém resolt! Vaig buscá 'l quarto ahont dormia la minyona, y apagant la llum, vaig entrar palpant servintme sos ronchs de guia. De prompte, posí la mà sobre una pell satinada y la veu de la criada va exclamá baixet:—¿Qui hi há? —Soch jo, vaig di ab veu confosa. —Ay, senyoret!... avuy sí que no 'l feya pas per' quí!... ¿Y la senyora?

—Reposa!

—Donchs,, aprofiti la estona no fos cas que 's despertés. — (Y vareig sentirme prés pe 'ls brassos de la minyona) Resultat; que ab la creencia de qu'era jo 'l senyoret va concedirme un ratet